

Dāvids Rubens: «Rakstīšana tikai pa pusei ir radošs process, pārējais ir shēmas un formulas»

Inga Kalva-Miņina

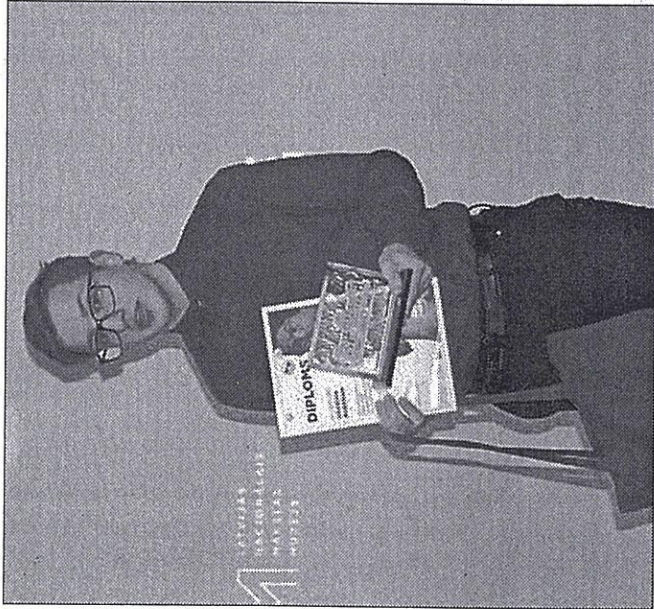

Foto no D. Rubena personīgā arhīva

«Savā radošajā procesā vadot pēc tā, vai manam darbam būs kāda jēga un mērķis, un tad jau visu pārējo attiecīgi pakārtoju tam. Bez šaubām, ja jārunā par sīzētu līniju radošajos darbos, tad tur bez iedvesmas neiztikt, bet man ir viens lielisks, neizmēļams avots – reālā dzīve. Tas arī ir viens no iemesliem, kāpēc tieši proza, nevis, piemēram, dzeja ir man vistuvākais rakstīšanas veids, jo prozā nepieciešams savu sākotnēji ieliktto domu iznest cauri gan varoņu raksturiem, gan savstarpējam attiecībām, gan tēlu iekšējai pasaulei, tādējādi ļaujot lasītājiem vieglāk, bet dziļāk uztvert domas jēgu. Dzeja principā lasītājam lielā mērā jau iedod gatavās atbildes, kamēr proza ieliek rokās veselu uzdevumu krājumu, lai katrs tur meklē sev nepieciešamo.» stāsta jaunais un talantīgais autors Dāvids Rubens no Līvānu novada Rudzātu pagasta.

Dāvids mērķtiecīgi iekaro literatūras pasauli, piedaloties dažādos literāros konkursos, pilnveidojot rakstīšanas prasmes un apgūstot dažādus noderīgus kniņus, kā arī, protams, iepazīstīnāt lasītājus ar saviem uzrakstītajiem darbiem. Turpinājumā – ieskats jaunākajos Dāvida panākumos literatūras jomā.

* * *

Dāvids piedalījās Aizsardzības ministrijas un Latvijas armijas izsludinātajā eseju konkursā, un jūnijā kļuva zināms, ka viņš ir piecu labāko rakstītāju vidū, kas balvā saņēmuši lidojumu ar Latvijas armijas Gaisa spēku helikopteri «Mi-17».

«Izvēloties starp vairākām tēmām, ko piedāvāja šis konkurss rīkotāji, es nešaubīgi un diezgan pārliecināti nosvēros par labu vadmotīvam «Kas man ir Latvija? Vai to ir vērts aizsargāt?», jo, manuprāt, tikai atrodot atbildes uz šiem jautājumiem, es pa īstam varu apzināties to spēku, bagātību un lepnību, ar ko esmu aplaimots, dzīvojot Latvijā. Protams, to visu saprotot, man arī nerodas nekādas šaubas par savas Dzimtenes aizstāvību un aizsargāšanu kā ikdienā, tā X-dienā. Mēs Latvijai esam nepieciešami tikpat ļoti, cik mums vajadzīga sava valsts, kā teicis Jānis Jaunsudrabiņš: «Jo, zaudējot Latviju, tu zudīsi pats!». Pie šādas atzīmes arī aicinu ikvienu turēties.

Tas ir liels prieks un pagodinājums, ka tik nopietnā konkursā arī mans darbs guva atzinīgu novērtējumu, un šajā gadījumā nedrīkst aizmirst arī par samērā ekskluzīvo dāvanu – lidojumu ar Latvijas armijas helikopteri. Vēl gan nesmu izmantojis iespēju «pacelties spāros», bet plānoju, ka 1. augustā ar helikoptera palīdzību varēšu pārvarēt zemes pievilksnās spēku. Nemelošu, ka no domas vien par lidojumu vēderu pārņem savāda kņudoņa, tomēr nešaubos, ka tas būs lielisks piedzīvojums.»

* * *

Šogad Dāvids piedalījās 43. sasaukuma Latvijas Rakstnieku savienības kultūrizglītības programmas Literārā Akadēmija Latvijas skolēnu un jauniešu literāro darbu konkursā «Aicinājums», kur savā grupā ieguva 1. vietu un iespēju piedalīties nometnē «Aicinājums», kas no 1. līdz 8. augustam notiks Jēkabpils novada Zasā.

««Aicinājuma» konkursam atsevišķu darbu nerakstīju, bet izvēlējos vienu no stāstiem, ko pirms neilga laika biju radījis Literārās Akadēmijas prozas meistardarbnīcas nodarbībai. Jāpiebilst gan, ka iespēju apmeklēt šīs meistardarbnīcas ieguvu, pateicoties kādam citam konkursam, un nodarbības regulāri visa gada garumā notiek Latvijas Rakstnieku savienībā profesionālu literātu pavaldībā. Bet, runājot par darbu, tas bija dienasgrāmatas veidā rakstīts piedzīvojums par to, kas atgadās, kad jauns literārais censors beidzot ķeras klāt lielajam uzdevumam – savas grāmatas rakstīšanai. Protams, neiztiek ne bez asarām, ne humora.

Nekādā ziņā gan nevēlētos izklaisties merkantils, bet nenoliegšu, ka ļoti lielā mērā šajā konkursā gribēju uzvarēt tieši tāpēc, lai varētu iegūt galveno balvu – dalību nometnē «Aicinājums». No savām pazīnām esmu dzirdējis daudz laba par šo nedēļu garo pasākumu, un ļoti ceru, ka arī man izdosties, pirmkārt, iepazīt sev līdzīgi domājošus vienaudžus, kuriem rakstīšana tāpat kā man ir sirdij tuva nodarbe, un, otrkārt, ceru uzzināt sava veida kniņfīnūs, kas man palīdzēs pieslīpēt dažas tīri tehniskas niansas, jo rakstīšana, lai cik paradoksāli tas neizklausītos, tikai pa pusei ir radošs process, pārējais ir shēmas un formulas.»

* * *

Piedaloties Valkas novada literārās apvienības bērnu un jauniešu konkursā «Doma izgaismo vārdus» un kļūstot par vienu no tā laureātiem, Dāvids saņēma vērtīgu balvu – iespēju publicēties Latvijas Rakstnieku savienības literatūras laikrakstā «konTEKSTS» (publikācija izlasāma jūlija numurā), kas jaunajam literātam ir patīstī vērtīgs sasniegums.

«Kātram zaļtnābim, kas sper savus pirmos soļus rakstīšanā, iespēja publicēties patiesībā ir vēl svarīgāka nekā uzvara kādā konkursā, jo, lai manu vārdu iegaumētu, lasītājiem vispirms jāiepazīst mans rokraksts. Tāpēc liels paldies konkursa «Doma izgaismo vārdus» organizētājiem un personīgi Zanei Brūverei-Kvēpai, kuri man piedāvāja publicēt kādu savu stāstu laikrakstā «konTEKSTS».

Šī nebija mana pirmā publikācija laikrakstam, bet šī bija mana pirmā literārā publikācija, un tas mani ļoti priecē. Jāatzīst, ka arī konkurss kopumā bija ļoti jauks, jo Vālkā, kur notika apbalvošanas ceremonija, sajutos tāpat kā mājās – sirsniņajā Latgalē.

Šoreiz konkursa darbs bija apjomīgāks, un es rakstīju daļēji autobiogrāfisku stāstu par savu onkuli – trimdas dramaturgu Arturu Rubeni, kuram šogad apritēs 93 gadi, par viņa bērību un jaunību. Protams, lielāka daļa stāsta bija mana brīva interpretācija, bet, cik iespējams, es centos ievīt iekšā arī viņa atmiņas un pieredzi. Savā ziņā tas bija mans pirmais mēģinājums iepazīstināt šodienas cilvēkus ar šo personību, kas sarakstījis daudz lugu gan latviešu, gan latgaliešu valodā, bet diemžēl trimdas dēļ nav spējis iepazīstināt ar tām plašāku auditoriju Latvijā. Caur šo stāstu, ko plānoju arī turpināt, gribu izstāstīt viņa dzīves stāstu.»